

Poselství biskupů

Týden před svatodušními svátky jsme se my, biskupové z osmi zemí Evropy, sešli spolu s mnoha poutníky - ženami, muži a mladými lidmi - zde v Mariazell, jednom z velkých poutních míst střední Evropy, u *Magna Mater Austriae, Magna Domina Hungarorum, Alma Mater Gentium Slavorum*. V našem středu

byl kardinál Angelo Sodano, vyslanec Svatého otce. Krátce po nedávném rozšíření Evropské unie podáváme svědectví o vůli podílet se jako křesťané na výstavbě společného evropského domu. Východiskem je pro nás evangelium. Známe problémy a hrozby dnešní Evropy. Ale také vnímáme šanci pro vývoj mírumilovného společenství na našem kontinentě uprostřed celého lidstva.

Jako lidé se nacházíme vždy ve společenství s dalšími lidmi. Naše křesťanská odpovědnost se týká všech lidí s jejich radostmi a strastmi, nadějemi i úzkostmi. Všichni jsou přes veškeré rozdíly a protiklady našimi bratry a sestrami, neboť Bůh je otcem nás všech.

Nejhlubším pramenem naší síly k lidství ve společenství s ostatními je Ježíš Kristus, náš Pán a Spasitel. Na základě víry v něj nespočetné množství lidí již 2000 let spolubuduje a utváří evropský dům, mezi nimi šest svatých mužů a žen, které uctíváme jako patrony Evropy: otec mnišství svatý Benedikt, Cyril a Metoděj, světci slovanských národů, Brigita Švédská, Kateřina Sienská a Edita Steinová.

Jako církve jsme dědici světců. Jsme ale také dědici hříšníků, kteří často zatemňovali tvář Krista i církve. Připomínáme si stinné stránky dějin církve, jak to obdivuhodně učinil i Svatý otec. Pomáháme tak našim národům a státům vyrovnat se s temnými kapitolami vlastních dějin a společné historie Evropy a vykročit cestou smíření. To je předpokladem pro budoucnost Evropy ve znamení míru.

Ačkoliv si to všichni neuvědomují, žijeme v době velkých rozhodnutí. My biskupové proto prosíme všechny křesťany svěřené nám do pastýřské péče: Neskrývejte svou víru! Nezůstávejte stát na okraji cesty do společné budoucnosti! Kráčeje společně, ve vzájemném dialogu, přemýšlení, spolupráci. Hleděje spojencem se všemi lidmi dobré vůle! Každý z vás k tomu může něčím hodnotným přispět. Jsme přesvědčeni, že novou, (ještě) lepší Evropu nelze vybudovat bez křesťanů

nebo proti nim, bez Krista nebo proti němu.

Starobylá milostná soška Panny Marie Zellské ukazuje na svého syna Ježíše Krista. Hledíce na tento výjev, připomínáme si Mariina slova, která řekla na svatbě v Káně lidem v jejich tísnivé situaci. Tato slova znějí: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ Tato výzva platí i pro nás. Čemu se máme jako křesťané v Evropě dnes a zítra ve věrnosti Kristu a lidem, které nám svěřil, věnovat zvláště intenzivně? My biskupové jsme jako odpověď na tyto otázky zformovali sedm proseb, které vám, milé sestry a bratři, dáváme s sebou na cestu do budoucnosti:

1. Ukázat lidem Krista

„Budete mými svědky,“ řekl Ježíš Kristus apoštolům. Říká to i nám. Mnoho lidí v Evropě zná Krista jen povrchně nebo ho zatím vůbec nezná. Jsme povoláni k tomu, abychom jim Krista ukázali.

Drazí bratři a sestry,

hned při návratu z Mariazell piší tyto řádky vděčnosti a naděje. Chci upřímně poděkovat všem, kteří se zúčastnili této Pouti národů do starobylé mariánské poutní svatyně v rakouských Alpách. Někteří přinesli velké poutnické oběti, když celou cestu putovali pěšky, jiní na kolech, ale i ti, kteří jeli autobusy, museli jít v dešti na vzdálená parkoviště. Všichni jsme zakoušeli déšť a zimu, ti, kteří zůstali s mládeží na neděli, prožili i sněhové chumelenice, ale ze všech vyzařovala radost. Zvláštní poděkování patří všem, kteří pouť připravovali, všem, kteří vytvářeli bohatý program společných akcí během celého roku Středoevropských katolických dnů. S vděčností myslím i na všechny, kteří podporovali toto dílo svými modlitbami, zvláště na nemocné.

V prvních dnech velkého rozšíření Evropské unie byla naše pouť dobrým znamením. Ukázala, že existují zástupy lidí, kteří mají zájem o Evropu a přicházejí se za ni společně modlit. Jsou zde lidé ochotní a schopní přinášet oběti a překonávat překážky, nasadit se pro společné dílo. Jsou zde věřící, kteří upřímně patří Kristu, stavějí na něm a na jeho slovu. To je znamení naděje pro Evropu. Naše heslo: Kristus - naděje Evropy, nezůstává jen frází, ale naplňuje se skrze konkrétní lidi, a to jak při slavnostních akcích, tak především v praktickém každodenním životě nebo i při volbách, když dáváme důvěru těm, kteří tuto naději šíří.

Díky všem těm, kteří mají odvahu stavět na Kristu svůj život, nebojí se oběti a služby pro druhé, jsou připraveni ke společnému dílu, může být náš pohled do budoucnosti Evropy optimistický.

S vděčností každému z vás ze srdce žehná

Arcibiskup Jan
V Olomouci 24. května 2004

Setkáváme se s ním, když se hluboko ponoříme do Pisma svatého, do modlitby nebo slavení liturgie. K tomu potřebujeme důslednou přípravu. V posledních letech to bylo bohužel často zanedbáváno. Jestliže jsme Krista skutečně našli, bude nás to pobízet k tomu, abychom se o tuto radost podělili s co největším množstvím lidí. Staňme se křesťany misionáři.

Prosme o sílu Ducha Svatého takto konat.

(Všichni odpovídají refrémem písně Středoevropských katolických dnů): *S láskou, s důvěrou, svěřujeme se Ti, Kriste.*

2. Učit se modlit a vyučovat modlitbě

Evropa bude požehnána jen tehdy, když zde bude dostatek lidí, kteří se společně i jako jednotlivci budou modlit, a tak dají Bohu oslavou, děkovnou a prosebnou odpověď na Slovo, kterým k nám stále znovu promlouvá skrze stvoření a spásu. Naše farnosti a společenství by se měly ještě více stát školami modlit

by. Svatost a krása jako projevy naší spoluúčasti na slávě Boží musí znovu prostoupit ducha liturgie.

Prosme o sílu Ducha Svatého takto konat.

(Všichni odpovídají refrémem písně Středoevropských katolických dnů): *S láskou, s důvěrou, svěřujeme se Ti, Kriste.*

3. Rozvíjet a prohlubovat znalosti týkající se víry

„Buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje,“ čteme v 1. listu svatého apoštola Petra. To jsou slova, která platí i dnes. Uprostřed společnosti založené na vzdě

Cyklistická pouť do Mariazell

láni je třeba, aby křesťané dobře znali velikolepý celek křesťanské víry, aby mohli být bráni vážně a obstáli v setkávání s jinými náboženstvími a životními styly. Katechismus katolické církve je důležitou pomůckou k získávání hlubších znalostí o víře.

Prosme o sílu Ducha Svatého takto konat.

(Všichni odpovídají refrémem písně Středoevropských katolických dnů): *S láskou, s důvěrou, svěřujeme se Ti, Kriste.*

4. Vydávat svědectví

Lidé v našich zemích se každý den setkávají se záplavou slov a obrazů. Jen málo z toho je přivádí k Bohu a Církvi. Jako křesťané se však proti tomu můžeme obrátit pozitivními znamením víry, tím, že nebudeme skrývat kříž v bytě a na pracovišti, že nebudeme skrývat modlitbu u stolu nebo rozhovory o náboženských tématech. Znamení kříže a jiné křesťanské symboly a obřady mají své místo jak v soukromém, tak veřejném životě. Jako křesťané hodně přispíváme k blahu naší občanské společnosti. Křesťanství jako celek je velmocí světového milosrdenství a zasluhuje si proto respekt a také vděčnost občanské společnosti.

Prosme o sílu Ducha Svatého takto konat.

(Všichni odpovídají refrémem písně Středoevropských katolických dnů): *S láskou, s důvěrou, svěřujeme se Ti, Kriste.*

5. Zachovávat sváteční charakter neděle

Neděle, která je – pokud možno – dnem pracovního klidu, je jakožto den společně sdíleného volna velkou hodnotou, jejíž ztráta by způsobila celé společnosti mimořádnou škodu. Pro nás křesťany je neděle svatá. Je dnem slavení před Bohem a s Bohem, dnem díkyvdání za stvoření a vykoupění a dnem rodiny. Chceme hledat a vytvářet společenství zasazující se proti vyprazdňování takového pojetí neděle.

Prosme o sílu Ducha Svatého takto konat.

(Všichni odpovídají refrémem písně Středoevropských katolických dnů): *S láskou, s důvěrou, svěřujeme se Ti, Kriste.*

6. Chránit a rozvíjet život

Prěsvědčení křesťané jsou zastánci lidského života ve všech je-

Už několik let jsem myslel na to, že bych se jednou rád vydal jako poutník do Mariazell. Ale protože se těžce obouvám se svou nohou č. 47 a trpím různými otlaky po delší chůzi, dostal jsem odvalu se zúčastnit aspoň cyklopouti s Orlem.

Začalo to slavnostně. Navečer 18. 5. pan starosta města Znojma nás uvítal s dechovkou a odstartoval naši pouť. První asi hodina cesty vedla přes hraniční přechod Hnanice do Retzu. Tam jsme začali pouť mší svatou a přijali pohostinnost otců dominikánů a místních farníků. Druhý den jsme pokračovali cca 70 km do města Krems, které leží na levém břehu Dunaje. Tam jsme byli ubytováni ve sportovní hale a večer jsme si mohli zaplavat v bazénu, který je součástí areálu. Třetí etapa byla nejdelší (90–100 km). Cyklostezky vedly podél Dunaje mezi vinicemi a sady. Návštěva benediktinského kláštera v Melku a potom už proti proudu řeky Ybs jsme dorazili do městečka Gaming. Ubytování nám poskytli bývalý kartuziánský klášter – nyní sídlo americké univerzity. Poslední část pouti už vedla do hor. Nebyla dlouhá, asi 40 km, ale museli jsme překonat převýšení 950 m. Na průsmyku Zellerrain (1125 m n. m.) teprve kvetly petrklíče a podběl a několikrát jsme jeli kolem sněhových polí. Odtamtud už z kopce do Mariazell (870 m n. m.). Celá výprava cca 120 osob se během cesty rozdělila na skupinky, které už měly svůj program a lidé se drželi pospolu.

Každý den jsme společně začali mší svatou. Májové pobožnosti jsme si konali v kapličkách na cestě. Počasí nám přálo – jen v závěru nás zastihl ještě teplý májový deštiček s bouřkou.

Data z mého tachometru: celkem na cestě (včetně chůze do kopce) 12 a půl hodiny, celkový počet 210 km, průměrná rychlost 17 km/hod., max. rychlost 51 km/hod.

Mokré a studené následující 2 dny byly příležitostí k tomu, abychom něco vydrželi. Napadalo mne přitom, že duchovní obnovení Evropy bude asi vyžadovat ještě mnohé oběti. V neděli navečer, když jsme si odváželi kola k autobusům, které jely do našich farností, jsme byli svědky těch mnohých námah, únav a obětí, které přinášeli především starší a nemocní poutníci na cestě ke svým autobusům vzdáleným snad až 14 km.

Myslím, že na tuto Pout' národů bude mnoho lidí vzpomínat do smrti. Kež čas odnese a přikryje všechny emoce a rozhořčení z nedostatku organizace. Kež zůstane v našich srdcích pevná naděje, že naše Matka Panna Maria zná všechny námahy našich životních poutí, že je naše průvodkyně, přímluvkyně a spolupoutnice.

Zdraví a žehná

+ Josef Kajnek, pomocný biskup královéhradecký

ho fázích: právě narozeného či dosud nenarozeného, rozvinutého i postiženého, pozemského i věčného života.

Tento život je dnes ohrožen zvláště na svém počátku a konci. Musíme tedy nasadit sílu svého rozumu, srdce i rukou, abychom chrá-

nili a rozvíjeli člověka a jeho okolí. Především je třeba starat se o manželství a o rodiny, které jsou nepostradatelnými stavebními kameny naší společnosti a Církve. Nízký počet dětí v našich zemích je jedním z největších problémů Evropy. Držme se ideálu stabilních manžel-

Poutníci na kolech v Gamingu

ství a rodin a pomáhejme nést břímě těm lidem, jejichž stabilní vztahy ztroskotaly.

Prosme o sílu Ducha Svatého takto konat.

(Všichni odpovídají refrémem písně Středoevropských katolických dnů): *S láskou, s důvěrou, svěřujeme se Ti, Kriste.*

7. Podporovat solidaritu v Evropě a na celém světě

Katolíci z našich osmi zemí v nyní končícím roce Středoevropských katolických dnů společně i pro sebe navzájem mnoho vykonali. Posílili tak solidaritu občanské společnosti v našich zemích. Toto společenství se po „Pouti národů“ nesmí znovu vytratit. My biskupové prosíme všechny nám svěřené křesťany: Pojdme dále po započaté cestě uprostřed našeho kontinentu, uprostřed ekumenického křesťanstva a uprostřed celého lidstva. Pout' národů byla a je důležitým úsekem na této cestě. Vzpomínka na milostnou Madonu Zellskou ať nás na této cestě doprovází.

Prosme o sílu Ducha Svatého takto konat.

(Všichni odpovídají refrémem písně Středoevropských katolických dnů): *S láskou, s důvěrou, svěřujeme se Ti, Kriste.*

+ Josip kardinál BOZANIC
arcibiskup záhřebský, předseda Chorvatské biskupské konference
+ Christoph kard. SCHÖNBORN
arcibiskup vídeňský, předseda Rakouské biskupské konference

István SEREGELY
arcibiskup egerský, předseda Maďarské biskupské konference

+ Józef MICHALIK
arcibiskup przemyslský, předseda Polské biskupské konference

+ Jan GRAUBNER
arcibiskup olomoucký, předseda České biskupské konference

+ Franc RODE
arcibiskup ljubljanský, předseda Slovinské biskupské konference

+ František TONDRA
sídelní biskup spišský, předseda Slovenské biskupské konference

+ Franjo KOMARICA
sídelní biskup Banja Luky, předseda Biskupské konference Bosny a Hercegoviny

Mariazell 22. května 2004

Kázání k „Pouti národů“ na závěr Středoevropských katolických dnů - 22. května 2004, Mariazell

Kardinál dr. Christoph Schönborn, vídeňský arcibiskup

Pochválen buď Ježíš Kristus!
„Putujeme k Matce milosrdentství,“ zpívá se v jedné staré poutní písni.

Nikdy předtím neputovalo tolik poutníků najednou sem k Matce Boží do Mariazell.

Nikdy předtím se tu nesešlo tolik národů střední Evropy.

A nikdy předtím mezi sebou poutníci neuvítali tolik lidí zodpovědných za Církev a stát:

* Vás, ctihodný pane kardinále legáte, a skrze Vás našeho Svatého otce, který Vás poslal jako svého osobního zástupce. Na Vaše přání budu dnes hovořit.

* Vás, kardinály, biskupy a kněze, kteří v těchto hodinách obzvlášť cítí, jakou velkou odpovědnost jim přináší tato doba, která vše obnovuje.

* Vás, prezidenty Bosny, Slovenska, Maďarska, Rakouska a Evropské komise, kteří jste přijeli, protože cítíte, že přes veškerou rozdílnost úkolů stát i Církev slouží stejným lidem.

Rada z Vás přijela zdaleka a vynaložila veliké úsilí. Nyní jste ale otevření, protože jste z každého planoucího srdce ucítili něco, bez čeho v nás a s námi lidmi nemůže vyrůst nic nového.

Tak zdravím:

Vás, milí poutníci z Maďarska! (maďarsky)

Vás, milé sestry a bratři z České republiky! (česky)

Vás, milí poutníci z Chorvatska a Bosny a Hercegoviny (chorvatsky)

Vás, milí poutníci ze Slovinska! (slovensky)

Vás, milé sestry a bratři ze Slovenska! (slovensky)

Vás, milí poutníci z Polska! (polsky)

A Vás, milé sestry a bratři, kteří pocházíte z jiných zemí, a obzvlášť Vás, kteří jste do Mariazell přijeli z Rakouska. A Vás, kteří jste s námi v tuto hodinu spojeni skrze rozhlas a televizi. (německy)

Písmo svaté nám dnes připomíná dvě události. Pomáhají nám ales-

poň částečně pochopit význam velké „Pouti národů“.

Je to svatba v Káni galilejské. Ježíš, jeho matka a učedníci jsou mezi pozvanými na tuto slavnost. Poprvé je zjevné, že tam, kde je přítomen Boží majestát v osobě Ježíše Krista, není nic nemožné. Voda se změnila ve víno, v hluboký symbol pravdy, radosti a života.

I my jsme se sešli k velké slavnosti. Ke slavení liturgie – svatební hostině lásky mezi Bohem a lidmi. Ježíš je mezi námi. A Maria, jeho matka, pozorně sleduje, co potřebujeme a co nám chybí. My sami jsme se křtem stali Ježíšovými učedníky. Nám říká Matka Boží ono velké, trvalé slovo: „Co ON vám říká, to číňte!“

V této hodině se Mariino slovo stává zároveň otázkou pro každého z nás:

Slyšeli jsme, co nám řekl – jako lidem mezi lidmi, národům mezi národy, jako křesťanům mezi křesťany?

Nesouvisí osud Evropy také s tím, že jsme toto slovo příliš často zapomínali, příliš často zrazovali?

A znamená naše rozhodnutí putovat do těchto míst, že jsme se po-

učili z toho, co se stalo na území Evropy – jako lidé, jako národy, jako křesťané?

A tady je poselství ze Skutků apoštolů: apoštolové, ženy, příbuzní Ježíše – ti všichni se shromáždili s Marií k modlitbě ve večeradle. Čekají na to, co jim přislíbil Zmrtvýchvstalý: „Dostanete sílu Ducha Svatého, který na vás sestoupí.“

jaké strašné utrpení našim zemím přinesly antikřesťanské a bohapusté ideologie nacionálního socialismu a komunismu.

Pro Vás platí slova sv. Petra – slyšeli jsme je ve 2. čtení: „I kdybyste museli trpět pro spravedlnost, blaze vám!“ (1 Petr 3,14)

V těchto chvílích vzpomínáme na ty sestry a bratry, kteří pro svou víru a službu bližním zemřeli v táborech a věznicích. Jim a všem, kteří v těžkých dobách „měli v srdci posvátnou úctu ke Kristu Pánu“ (srov. 1 Petr 3,15) patří náš dík a náš obdiv.

Jako křesťané žijeme z vědomí, že u Boha se nic neztratí ani nezapomene: žádná slza, žádné utrpení. A žijeme z naděje, že všechny tyto oběti padly

do země, aby této krví prosáklé Evropě přinesly nové plody a nechaly opět rozkvést její staré křesťanské kořeny.

II.

Co od nás dnes požaduje křesťanská víra – a k čemu nejvíce si vypošujeme Boží pomoc? Rád bych zmínil tři úkoly, které jsou zároveň nadějemi:

Žalmista se modlí a vyznává: „Se svým Bohem zdolám hradbu“ (Ž 18,30).

15 let uběhlo od doby, kdy padla železná opona, a my všichni vděčně vzpomínáme na rozhodující přínos Svatého otce. Ale některé zdi dosud stojí: zbytky starých předsudků, nedůvěry a obviňování – a sklon dívat se na ostatní shora nebo mít před sebou navzájem strach.

Jako křesťané vypošujeme „sílou shora“, abychom tyto zdi přeskočili; abychom se konečně vzájemně setkávali „ve stejné výši očí“, abychom v každém člověku – nezávisle na jeho řeči, kultuře či náboženství – viděli obraz Boží.

Takovému pohledu nás může naučit Maria. Ona nikdy nikoho nepřehlídí. Přijímá všechny své děti.

Druhá naděje, kterou nám dává víra, je nám velkou pomocí při srůstání Evropy. Dennodenně cítíme

Moje putování do Mariazell

obavy řady spoluobčanů, že spojená Evropa povede ke ztrátě samostatnosti, rozmanitosti kultury a tradice. Jako křesťané se modlíme za jedno tu, ve které rozmanitost nerozděluje, nýbrž obohacuje.

Mariazell je toho symbolem. Všechny naše národy cítí už dlouhou dobu vnitřní blízkost k tomuto pozeňanému místu.

Zde v Mariazell se hlásíme ke křesťanským základům Evropy – s vědomím, že právě ony jsou schopné přispět k evropskému sjednocování, ba dokonce jsou k němu velmi potřebné. Ovšem pohled na toto místo a desetitisíce poutníků, kteří následovali hlas Matky Boží z Mariazell, nás nesmí mást. Desetiletí bezbožnosti na východě i západě zanechaly ve všech našich národech hluboké stopy. O to důležitější je naslouchat hlasům, které nás křesťany – často zvenčí – upozorňují na nezastupitelnost naší víry a naši služby na velkém staveništi Evropy.

Myslím na amerického učence a věřícího Žida Josepha H. H. Weilera, který nás teprve před několika dny upozornil, že vidí křesťanství jako pramen života tohoto kontinentu a jako motor evropské sjednocení.

Myslím také na muslimského bosenského básníka Dzevada Karahasana, který nás před rokem povzbuzoval k zahájení Středoevropských katolických dnů těmito dojímavými slovy: „Redukovat Evropu na křesťanství by byla velká škoda. Ale zapomenout na křesťanství by znamenalo katastrofu.“

Sestry a bratři!

„Co vám ON říká, to číňte.“

Podívejme se v tuto hodinu na ty velké Evropany, kteří přesvědčivě následovali Mariino slovo: „Co vám ON říká, to číňte.“ Tedy Benedikta a Františka, velkou a malou Terezii, krále Štěpána a Jana Nepomuckého, Cyrila a Metoděje, Editu Steinovou a P. Maxmiliána Kolbeho, Jana XXIII. a nově Ivana Merze. Oni a řada dalších křesťanů pomáhali do dnešních dnů stavět evropský dům. Pomáhali s přetvářením tohoto kontinentu na místo lidskosti a krásy, solidarity a srdečnosti. Neúnavně bojovali proti opomíjení Boha a nelidskosti – i mezi křesťany – proti zlobě a hlouposti. Znovu vystavěli to, co zničila slepá nenávisť. Tišili a napravovali tam, kde bída a nouze srazily na kolena. Byli svě-

Moje putování do Mariazell začalo už vlastně před třemi roky. Tehdy přijel na naše zasedání ČBK na Velehrad generální sekretář Rakouské biskupské konference Mons. Egidius Zivkovicz s poselstvím kardinála Christofa Schönborna o úmyslu uspořádat Středoevropské katolické dny. Jaksi spontánně jsme s nápadem souhlasili a připojili se k rakouské iniciativě. Pak bylo třeba vyslat do exekutivního přípravného výboru zástupce a volba padla na mě. A tam právě začalo to putování, zatím ještě dopravním prostředkem.

Celkem jsem za tu dobu byl ve Vídni na zasedání onoho výboru asi 14x. Pak bylo třeba také vytvořit náš národní výbor, který se sešel celkem 9x.

Takže cestování bylo od nás z Ostravy pozeňaně. Myslím, že všichni se opravdu poctivě snažili, aby tento projekt byl opravdu dobře připraven. Proběhla celá řada vědeckých setkání, která byla opravdu přínosem. I naše symposium v Brně na téma rodinného života mělo velkou odezvu a zúčastnili se ho delegáti celkem 11 evropských zemí.

Jeden velký úspěch spočíval také v tom, že se v našem středoevropském prostoru začali setkávat lidé, kteří předtím o sobě vůbec nevěděli. Musím se přiznat, že právě vzhledem k oněm tisícům kilometrů, které jsem najezdil, jsem se už dlouho těšil na závěr celého projektu, totiž na pěší pouť, ke které jsem se k zděšení některých přihlásil. Také musím přiznat, že jsem si ani já moc nevěřil, že to zvládnou. Snažil jsem se sice něco „natrénovat“, ale ty krátké procházky, které jsem si doslova kradl, asi mnoho nedaly. A tak jsme v pondělí 17. května vyrazili z Vranova nad Dyjí směrem k rakouským hranicím. Už první etapa – asi 39 km – mě doslova nadchla.

Šli jsme nádhernou přírodou kdysi nepřístupného hraničního prostoru. Pak jsme přešli hranice, kupodivu bez velkých prohlídek. Stačilo, že jsme měli v ruce osobní doklad, pan pohraničník se jen podíval a vlídně kývl hlavou, že se dá jít dál. A tak to bylo na obou stranách hranice. Už první rakouská vesnička nás vítala krásným akordem svých věžních zvonů a lidé nám radostně mávali na cestu. Měl jsem dojem, že i oni byli podobně jako my dojatí. V cílových stanicích jednotlivých etap nás kromě místních farářů vítali i starostové a další představitelé. Naše putování bylo provázeno pravidelnými modlitbami jak denní modlitby Církve, tak sv. růžence, korunky milosrdenství, zpěvem mariánských písní včetně tzv. bavorských litanií, obdivoval jsem děvčata, která neúnavně i cestou do kopce zpívala do přenosných ampliů, a tak nám pomáhala udržet šlapací morálku. Také jsem velmi obdivoval těch několik mladých lidí, kteří oblečení do oranžových triček a s oranžovými praporky se starali o naši bezpečnost regulováním dopravy jak na silnicích, tak i na cyklistických stezkách, kudy jsme statečně šlapali. Počasí nám na pouti nabídlo opravdu všechny varianty: v pondělí poněkud chladno, ale přijatelné, v úterý už trochu tepleji, ve středu a ve čtvrtek horko, v pátek mírný déšť, v sobotu při velkém setkání národů déšť pořádný a v neděli při mládežnické mši sv. vyvrcholení sněhovou vánicí a prudkým větrem.

Závěrem svého vzpomínání chci povědět, že jsem moc rád, že jsem se vydal na tuto pouť a mohl jsem být se všemi svými soupeřníky a prožít krásné chvíle, které připomínaly, že jsme vlastně celý život na cestě do Božího království a že je to úplně v naší moci, jak se k problémům, které přicházejí, postavíme.

Hned první den jsem si připomněl slova písničky mého křesťanského patrona sv. Františka, kde se zpívá: Jdu světem rád, spokojen a vzdýcky vesel. A tak jsme společně došli do Mariazell a byli jsme moc rádi, že jsme mohli pozdravit Matku našeho Pána Pannu Marii. Stálo to za to a šel bych znovu.

Na té naší životní cestě se podporujeme vzájemnou modlitbou.

Všechny zdraví a zehná poutník

+ František Lobkowicz, biskup ostravsko-opavský

télky naděje tam, kde noc beznaděje hrozila všechno pohltit. V nich je patrný největší Boží dar – jeho nekonečné milosrdenství.

Pokud oni, svatí, ztělesňují naději Evropy jako láskyplné spolubytí, pak by opomenutí křesťanství bylo skutečnou katastrofou.

III.

Přesto existují i dnes: skrytí svatí dnešních dnů. Hrdinové lidskosti, milosrdenství, původci míru a bojovníci za spravedlnost a solidaritu. To jsou dnes nositelé naděje pro Evropu. Neexistuje země ani žádný národ, který by je nepotřeboval.

Co je tedy potřeba udělat?

Především: Evropa dnes potřebuje ochranu lidského života – od jeho počátku až ke konci. Být křesťanem znamená ujmít se nenarozených a budoucí matky v nouzi nenechat samotné a bez pomoci. Být křesťanem znamená také doprovázet umírající – „V náručí a ne rukou jiného člověka mají umírat,“ jak říkal kardinál König, který je v tuto hodinu určitě s námi.

Evropa potřebuje spravedlnost a solidaritu. Být křesťanem znamená aktivně se zasazovat o ty, kteří nedokáží udržet krok s bouřlivými změnami. O mladé, kteří nemají žádné šance na vzdělání; o ženy a muže, kteří ztratili svou práci anebo se o své pracovní místo strachují; o staré, kteří nemohou vyžít ze svou penzí.

Evropa potřebuje čas a prostoru pro svaté. Bojujme tedy za to, aby neděle zůstala zachována jako den společenství s Bohem a lidmi. A já vás prosím – hledejte možnosti, jak udržet otevřené kostely. Lidé hladoví po setkání s Bohem.

Zde v Mariazell vyprošujeme sílu Ducha Svatého. Zde svěřujeme nás, naše země a naše rodiny ochraně Panny Marie. Chceme odsud odjíždět posílení ve víře a s pevnou nadějí v Krista. Abychom v této nové Evropě radě hledajících, skeptických, úzkostlivých a malomyslných mohli ukázat: „Kristus je opravdovou nadějí Evropy!“

V tomto duchu nás – národy střední Evropy – volá Matka Boží z Mariazell:

Důvěřujte si navzájem – tak jako Bůh důvěřuje vám.

Rozumějte si a snažte se navzájem – tak jako On nás přijímá se všemi našimi chybami a slabostmi, našimi velkými slovy a malými skutky.

Učte se navzájem – protože v každém z vás se otevírá nový, jiný pohled na toho, který nás stvořil.

Především ale milujte se navzájem – protože On nás miloval jako první a bude nás milovat jako poslední.

Amen.